

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Bảy ngày 18/12/2021.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 737

NGHIỆP THIỆN, NGHIỆP ÁC, NGHIỆP VÔ KÝ

- **Nghiệp thiện:** Ta làm việc toàn tâm toàn lực vì chúng sanh, vì tất cả mọi người thì gọi là nghiệp thiện.
- **Nghiệp ác:** Lợi mình, hại người gọi là nghiệp ác.
- **Nghiệp vô ký:** Những hành động, việc làm không có chủ động của ý thức gọi là nghiệp vô ký, thuộc về vô minh. Hàng ngày chúng ta có rất nhiều hành động không có kiểm soát. Đó chính là nghiệp vô ký.

Hòa Thượng nói: ***“Học Phật không gì khác hơn là ngày ngày sám hối. Ngày ngày sám hối để tiêu nghiệp chướng. Người học Phật chân thật có trí tuệ thì nhất định ngày ngày phải sám hối”***. Đa phần mọi người hiểu sai chữ “sám hối”. Hàng tháng, ngày rằm, ngày mùng một họ mới sám hối, rửa tội một lần nhưng đó chỉ là hình thức. Sám hối là không tiếp tục mắc sai lầm. Hai từ “sám hối” nghĩa là ***“sám giả sám kỳ tiền khiên, hối giả hối kỳ hậu quá”***. “Sám” là sám trừ những lỗi, những nghiệp mà mình tạo ở quá khứ. “Hối” là hối lỗi những việc mình đã làm và không làm nữa. Nếu sám hối rồi lại tạo tội, vẫn làm những việc sai lầm như cũ thì không phải là sám hối. Ngày ngày dập đầu trước Phật, dập đầu xong lại tiếp tục làm những việc sai trái thì không được xem là sám hối. Ngày ngày phản tỉnh, tự làm mới, không tái phạm những lỗi đã làm, không tạo lỗi mới, đây mới là sám hối. Nếu vẫn tái phạm lỗi cũ và tạo thêm lỗi mới thì không phải là sám hối. Phần đông người học Phật cho rằng ngày rằm, ngày mùng 1 sám hối là đủ. Chúng ta phải giờ giờ khắc khắc phản tỉnh, không tái phạm lỗi cũ, không tạo lỗi mới là sám hối. Chúng ta phải ngày ngày phải nâng cao cảnh giới nội tâm của chính mình.

Hòa Thượng nói: ***“Rất nhiều người niệm Phật ngày ngày sám hối, chẳng những tội nghiệp không thể sám trừ mà tội nghiệp mỗi lần sám hối là tăng thêm một lần vì không biết được cái gì là nghiệp chướng, ngày ngày tạo nghiệp mới. Nếu như biết được cái gì gọi là nghiệp chướng thì chúng ta sám hối mới có hiệu quả”***. “Nghiệp” là hành động tạo tác, là khởi tâm động niệm của chúng ta. Những hoạt động từ thân, khẩu, ý của chúng ta đã tạo thành chướng ngại trí tuệ, đức năng của tự tánh. Những nghiệp này sản sinh ra chướng ngại nên gọi là “nghiệp chướng”. Phạm vi của nghiệp chướng rất rộng lớn, quy nạp lại thành 3 loại Thân - Khẩu - Ý nên gọi là ba nghiệp. Sám hối là hàng ngày kiểm soát chính mình có phạm vào ba nghiệp thân, khẩu, ý này hay không.

THÂN: Sát, đạo, dâm

KHẨU: Nói dối, nói lười hai chiều, nói lời thù ghét, nói lời hung ác

Ý: Tham, sân, si

Nếu rảnh thì ra trước mặt Phật dập đầu sám hối, sau lưng Phật thì lại tiếp tục phạm lỗi, hoặc đứng trước Cha thì bày tỏ, rửa tội nhưng khi không có Cha lại phạm lỗi tiếp. Đây không phải là sám hối.

Nhà Phật phân tích rõ:

- Hành động tạo tác của thân, khẩu, ý tạo thành chướng ngại đối với đức năng trí tuệ của tự tánh. Phật không hề bị chướng ngại vì Ngài không có nghiệp chướng, trí tuệ đức năng của Phật hoàn toàn hiển lộ một cách tự tại, không chướng ngại.
- Bồ Tát còn sinh phiền não, còn nghiệp chướng nên đức năng, trí tuệ của tự tánh không hoàn toàn hiển lộ.
- Phàm phu chúng ta hoàn toàn bị nghiệp chướng làm cho chướng ngại, đức năng trí tuệ của tự tánh hoàn toàn bị che mắt. Từ nơi thân, khẩu, ý, chúng ta rất dễ mà quan sát, theo dõi, phản tỉnh.

Từ nơi thân, khẩu, ý, Phật nói ra mười nghiệp thiện, ngược lại là mười điều ác. Chúng ta phải thường phản tỉnh, tự làm mới, thường kiểm điểm, không để sai lầm cũ tái phạm, không phạm sai lầm mới. Hòa Thượng dạy chúng ta lập một biểu đồ vòng tròn, một nửa là Thập Thiện, một nửa là Thập Ác, ở giữa là cây kim. Nếu cây kim dao động ở bên Thập Thiện thì biết là mình kiểm soát tốt tập khí. Nếu cây kim dao động ở bên Thập Ác thì biết là mình không kiểm soát tốt được tập khí. Như vậy thì chúng ta biết kết quả mình sẽ đi về đâu.

Hòa Thượng nói: ***“Thân nghiệp là tạo tác, nhất cử nhất động là tạo nghiệp. Ngữ nghiệp là lời nói. Chúng ta có kiểm soát được lời chúng ta nói ra hay không, hay chúng ta nói lời tùy tiện. Người thế gian đa phần nói ra toàn là lời tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần, tham sân si mạn. Ý nghiệp là tư tưởng, ý niệm, kiến giải”***.

Chỉ cần một động tác thì gọi là tạo nghiệp. Có ba loại nghiệp lớn là nghiệp thiện, nghiệp ác, nghiệp vô ký. Trong ***“Kinh Vô Lượng Thọ”***, Phật dạy chúng ta:

“Khéo giữ khẩu nghiệp, không nói dối người

Khéo giữ thân nghiệp, không phạm oai nghi

Khéo giữ ý nghiệp, thanh tịnh không nhiễm”

Chúng ta chỉ cần nghe họ nói một lúc thì thấy đầy đủ tham sân si mạn, sát đạo dâm, nói dối, nói lưỡi đôi chiều, nói lời thêu dệt và nói lời hung ác. Thân nghiệp là sát, đạo, dâm. Ý nghiệp là tham, sân, si. Hàng ngày chúng ta phản tỉnh, kiểm điểm những hành động của thân khẩu ý chính là sám hối. Nếu chỉ dành những ngày giờ như ngày rằm, mừng một mới mặc áo tràng sám hối, còn những giờ khác cứ tùy tiện tạo nghiệp thì không phải là sám hối.

Hòa Thượng phân tích rất dễ hiểu: ***“Có lợi ích cho tất cả chúng sanh là thiện nghiệp. Chỉ lợi ích cho mình, không lợi ích chúng sanh là ác nghiệp. Những việc làm không thiện, không ác là nghiệp vô ký”***.

Chúng ta cầm ly nước uống, lấy khăn lau mặt thì không có thiện ác. Những việc làm hàng ngày không có chủ đích là vô ký, vô ký chính là vô minh. Hàng ngày, chúng ta có rất nhiều những việc mơ mơ hồ hồ. Nhiều người

tự nhiên ngòi ngậy ra, nhiều người có trải nghiệm này. Khởi tâm động niệm, hành động tạo tác từ thân khẩu ý đều là nghiệp. Nghiệp là chướng ngại nên gọi là nghiệp chướng. Chính chúng ta đã tạo ra nghiệp chướng cho mình. Thấy thuận cảnh thì sanh ưa thích. Gặp nghịch cảnh thì sanh ra ghét bỏ. Đây là tự mình tạo ra chướng ngại, che mắt năng lực đức năng của tự tánh. Năng lực đức năng của tự tánh đầy đủ, không gì không thể, không gì không biết mà biết tất cả, làm được tất cả. Đức năng là năng lực của tự tánh.

Ngài Lục Tổ Huệ Năng nói:

“Nào ngờ tự tánh vốn sẵn đầy đủ

Nào ngờ tự tánh năng sanh vạn pháp”.

Người có trí tuệ rồi thì tự nhiên năng lực của tự tánh sẽ hiển lộ đầy đủ. Chỉ cần chúng ta giữ tâm thanh tịnh, nhẹ bớt tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, tham sân si mạn thì năng lực tự tánh sẽ dần hiển lộ.

Trong ***“Kinh Hoa Nghiêm”***, Phật nói: ***Trong tự tánh có trí tuệ vô sư, gọi là vô sư trí, là trí tuệ không cần Thầy. Khi tâm thanh tịnh thì trí tuệ vô sư sẽ hiển lộ, cái gì ta cũng thấy cũng biết.*** Nhiều người lĩnh vực nào cũng giống như một chuyên gia, trong khi trước đó họ chưa từng làm lần nào, mới chỉ làm lần đầu. Chúng ta cần khai mở trí tuệ vô sư. Trong mọi phương diện, trong làm việc, sinh hoạt chúng ta phải luôn luôn làm đúng, không đến nỗi làm sai. Muốn có trí tuệ vô sư thì phải loại bỏ những tập khí, phiền não của chính mình. Chúng ta đừng tưởng rằng chỉ có Phật, chỉ có Hòa Thượng mới có trí tuệ như vậy. Mỗi chúng ta đều có trí tuệ giống trí tuệ của Phật nhưng bị nghiệp chướng che mắt. Nghiệp chướng đến từ tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần, tham sân si mạn.

Lúc Ngài Lục Tổ Huệ Năng giác ngộ, Ngài phát hiện ra ***“nào ngờ tự tánh vốn sẵn đầy đủ”***, không thiếu.

Hòa Thượng nói: ***“Nghiệp thiện khởi lên tham ái, nghiệp ác khởi lên sân hận. Tất cả những phiền não này đều từ đó mà sinh ra”***. Thuận cảnh sinh tham luyến, nghịch cảnh sinh ra sân hận. Nghiệp vô ký sinh ra vô minh, không rõ ràng mọi thứ. Tâm độc từ nơi nghiệp chướng mà ra. Tạo tác sinh ra chướng ngại nên gọi là nghiệp chướng.

Hòa Thượng nói: ***“Nghiệp thiện ác là tập khí phiền não. Nghiệp vô ký là vô minh. Chúng sanh một ngày từ sớm đến tối tạo tác, ngày ngày tạo tác tham sân si thì làm sao mà có thể tiêu trừ nghiệp chướng”***.

Nhà Phật thường nhắc tham sân si. Tham đứng đầu. Tự tư tự lợi từ tham. Danh vọng lợi dưỡng từ tham. Hưởng thụ năm dục sáu trần từ tham. Tham là đầu mục của năm loại ác. Người thế gian ở thế gian thì tham tiền, tham danh vọng, tham địa vị. Người học Phật thì tham phật pháp. Phật dạy chúng ta: ***“Cần tu Giới, Định, Tuệ. Diệt trừ tham, sân, si”***. Chúng ta phải diệt trừ tâm tham chứ không phải là đối đối tượng tham. Động lực thúc đẩy từ tâm tham là sai.

Hàng ngày, hành động tạo tác của chúng ta từ nơi thân khẩu ý đều bởi tham sân si làm chủ đạo. Ngày ngày chúng ta tạo nghiệp chướng thì làm sao mà tiêu được nghiệp chướng, thậm chí nghiệp chướng ngày càng sâu dày hơn. Chúng ta biết rõ cái gì là nghiệp thì tâm ta mới có thể thanh tịnh niệm Phật. Chúng ta ở trong mọi cảnh giới đều rõ ràng tường tận, đó là “*huệ*”. Trong mọi cảnh giới đều như như bất động, không phân biệt, không chấp trước là “*định*”.

Một người đi trên phố, nghe thấy người ta chửi tên mình, lỗ tai không điếc nhưng tâm coi như điếc, không khởi phiền não. Một ông Thầy đưa một chú học trò về nuôi, tin rằng người học trò này sẽ không bị ô nhiễm vì ở trên núi, không tiếp xúc với thế gian. Thầy dạy: “*Sắc cũng như lưỡi dao bén, như là cọp. Người nữ cũng như là cọp đó nghe con!*”. Một hôm Thầy đi vắng, chú ở chùa. Một đoàn thăm quan đến chùa. Chú ấy bị rung động trước một cô gái. Khi đoàn về, sư phụ đi bộ lên núi nghe thấy tiếng chuông học trò gõ đã cảm thấy có vấn đề. Tiếng chuông thường ngày rất khoan thai, nhưng tiếng chuông hôm nay không đều. Thầy hỏi thì biết rằng tâm học trò đã dao động. Thầy nói rằng như vậy sẽọa lạc. Chú học trò đó cuối cũng cũng vẫn từ biệt Thầy xuống núi để tìm người nữ đó.

Cho nên, ở trong cảnh giới mà không động mới thật sự là như như bất động. Chưa từng gặp cảnh giới thì không biết tâm mình có như như bất động hay không. Chúng ta hàng ngày thân vẫn khởi hành động; Ý vẫn khởi phân biệt, chấp trước; Ở nơi miệng vẫn tạo khẩu nghiệp, nói dối, nói lưỡi đôi chiều, nói lời hung ác. Chúng ta hàng ngày vẫn để cho ba nghiệp thân khẩu ý khởi hiện hành thì không phải là sám hối.

Chúng ta phải nhận chân được nghiệp, không để nó khởi hiện hành thì mới gọi là sám hối. Người ta tổ chức lễ sám hối rất long trọng, trang nghiêm, mua hoa trái đẹp đẽ, trước khi sám hối cãi nhau một trận, sau khi sám hối lại cãi nhau một trận. Như vậy có phải là sám hối hay không? Tâm của họ vẫn để cho tập khí sai sử.

Chúng ta biết: Nghiệp là những hoạt động, hành động từ thân khẩu ý. Ngày ngày chúng ta phải luôn kiểm soát ba nghiệp thân khẩu ý xem mình có tạo nghiệp không.

THÂN: Sát, đạo, dâm

KHẨU: Nói dối, nói lưỡi hai chiều, nói lời thêu dệt, nói lời hung ác

Ý: Tham, sân, si

Chúng ta có hành động trộm cắp, ý niệm trộm cắp có hay không? “*Dâm*” là hành động tà dâm, ý niệm tà dâm. Chúng ta phải hiểu rõ tường tận trong mọi hoàn cảnh để không khởi tâm, không động niệm, không phân biệt, không chấp trước, đó là ĐỊNH. Biết rõ ràng chứ không phải là không biết gì. Hàng ngày ở trong mọi cảnh giới đều có thể kiểm soát nghiệp chướng thì có HUỆ.

Nhiều người không hiểu vì sao ngày ngày mình vẫn tái nhiễm. Phải không được tái nhiễm! Phạm phu chúng ta không thể không tái nhiễm nhưng lần sau nhiễm nhẹ hơn lần nhiễm kế trước đó. Đó là cảnh giới được nâng cao. Nếu lần tái nhiễm sau nghiêm trọng hơn lần trước thì đáng lo. Hàng ngày chúng ta phải kiểm soát xem lần sai

phạm đó nhẹ hơn hay nghiêm trọng hơn. Hàng ngày chúng ta vẫn tạo tác, vẫn tạo nghiệp mà tự nhận là sám hối, nhưng đó không phải là sám hối.

Hòa Thượng nhắc chúng ta: ***“Ngày ngày sám hối, ngày ngày phân tỉnh hành động tạo tác của ba nghiệp thân khẩu ý của bản thân, đã sai lầm nhưng không để cho sai lầm tái phạm. Đó mới gọi là sám hối”***.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!